

цата си, оженвали ги, щомъ ставали 7—8 годишни ¹⁾, защото за еничаринъ не се вземалъ женепъ.

Дѣцата, които бивали вземани за еничари, забравяли скоро своитѣ родители, своитѣ братя и своитѣ сестри, нъ езика си никога не забравяли ²⁾. Въ всѣки случай тѣ ставали слѣпо оръдие за разпространението на исляма и за разширението на османското царство.

Загубитѣ, които е прѣтърпѣлъ нашиятъ народъ отъ еничарството, сж грамадни. Тѣй, ако се вземе прѣдъ видъ, че отначало еничаритѣ сж били всичко 1,000 души, и че всѣка година сж се увеличавали, до дѣто въ 1638 г. сж достигнали до 46,000 души, ще дойдемъ до заключението, че еничарскиятъ корпусъ е погълналъ около 500,000 християнски дѣца ³⁾, отъ които най-малко 300,000 се падатъ на българския народъ. Така щото, прѣзъ врѣмето на турското робство, 300,000 млади и хубави български момчета сж били откъснати отъ прѣгрѣдкитѣ на родителитѣ си и отъ своята вѣра. Тия насила потурчени българчета сж съставлявали най-страшната османска сила. Повечето отъ тѣхъ сж сложили коститѣ си по полетата на Европа, Азия и Африка, за да прославятъ силата на османското оръжие и да разширочатъ и уячатъ властѣта на турскитѣ султани.

Еничарскиятъ данѣкъ е тежалъ най-много на сиромаситѣ и вдовицитѣ, защото поповитѣ и кметоветѣ давали тѣхнитѣ дѣца, а

¹⁾ Стефанъ Герлахъ.

²⁾ Павелъ Иовий. 1531 г.

³⁾ Hammer, Nistoire de l' empire Ottoman. T. I. p. 126.